

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci žalobce **M.M.**, zastoupeného Mgr. Martinem Vovsíkem, advokátem, se sídlem Malá ul. 6, 301 00 Plzeň, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, odboru dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.2.2010, č.j. DSH/15562/09,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení o žalobě.
- III. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Tachov ze dne 12.11.2009 č.j. 6311/2009-ODFH-10. Tímto rozhodnutím Městského úřadu Tachov byl žalobce uznán vinným tím, že dne 15.7.2009 v 8.20 hod. řídil na dálnici D5 v katastru obce Bor, okr. Tachov, ve směru jízdy ze SRN na obec Plzeň, nákladní motorové vozidlo tov.zn. AVIA, reg.zn..., vlastníka P.F.B. Transport s.r.o., IČ 16556810 a na km 128,8 se plně nevěnoval řízení motorového vozidla, vyjel vlevo mimo vozovku do travnatého středového pásu dálnice, zde následně strhl řízení vozidla vpravo zpět do levého jízdního pruhu, na mokřem povrchu uvedl vozidlo do smyku a ve smyku vyjel vpravo mimo těleso dálnice, kde s vozidlem narazil do travnatého náspu pod úroveň dálnice a následně se střetl s drátěným oplocením, které poškodil. Tím způsobil dopravní nehodu se škodou na majetku. Při dopravní nehodě došlo k těžkému zranění řidiče M.M., žalobce, který byl leteckou záchrannou službou

transportován do nemocnice Plzeň-Lochotín. V důsledku dopravní nehody vznikla na vozidle značky AVIA škoda nejméně 200.000,-Kč a na zařízení dálnice škoda ve výši cca. 20.000,-Kč ke škodě ŘSD ČR SSÚD Rozvadov. Pod tím obviněný řidič M.M. porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích a tím spáchal přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích, za což mu byl uložena podle § 22 odst. 8 zákona o přestupcích pokuta ve výši 4.000,-Kč. Současně bylo rozhodnuto o povinnosti obviněného nahradit náklady řízení.

V odůvodnění žaloby žalobce tvrdil, že v jeho případě skutková podstata přestupku nebyla naplněna a z důkazního řízení před správním orgánem I. stupně nevyplynul závěr, že se plně nevěnoval řízení a v důsledku toho došlo k dopravní nehodě. V průběhu řízení o přestupku správní orgán zkoumal, zda příčinou dopravní nehody nebyla nepřiměřená rychlost či únava v důsledku nedodržení povinných přestávek řidiče a jako příčiny dopravní nehody byly tyto skutečnosti vyloučeny. Žalobce sám zmínil jako možnou příčinu dopravní nehody např. vlastní kýchnutí, avšak žalovaný se s touto jeho obranou nedostatečně vypořádal s použitím domněnky a jeho závěr v tomto směru je nepřezkoumatelný a spekulativní. Žalobce přitom své možné kýchnutí přímo netvrdil, stejně jako netvrdil existenci jiných svých případných zdravotních indispozic a uváděl tuto možnost jako alternativu, kterou nelze vyloučit jako příčinu dopravní nehody. Žalobce tvrdil, že závěr správního orgánu, že jeho mikro spánek byl jedinou možnou příčinou dopravní nehody, a že se tím nevěnoval řízení, je spekulativní, pokud chybí jiné důkazy, které by tuto verzi potvrzovaly. Žalobce navrhoval, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uváděl, že žalobce napadenému rozhodnutí vytýká, že vychází z nepodložené domněnky správního orgánu I. stupně, která je postavena na roveň stěžejního důkazu proti žalobci. Žalovaný k této žalobní námitce uváděl, že podle § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, je třeba k prokázání skutečného stavu věci provést veškeré důkazy a užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci. Jelikož mají správní orgány povinnost zjistit skutkový stav, o něm nejsou pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, využily v rámci řízení veškeré možné podklady a důkazy o příčině dopravní nehody. Jedním z důkazů byl i znalecký posudek se zaměřením na příčinu dopravní nehody. Ze spisové dokumentace je zřejmé, že žalobce nejprve uvedl, že si nepamatuje, proč z dálnice vyjel. Následně při ústním jednání nevyločil, že si mohl kýchnout a toto mohlo způsobit nenadálé fyziologické reakce, kdy došlo k vychýlení vozidla z jízdní dráhy, smyku a následně k nehodě. Z posudku vyplynulo, že v daném případě nedošlo k porušení žádných dopravních předpisů ohledně rychlosti vozidla, či době odpočinku a bezpečnostních přestávek. Z protokolu o nehodě o silničním provozu a plánu místa nehody lze vyčíst, že žalobce plynulým způsobem vyjel vlevo do středového travnatého pásu, kde strhnul řízení zpět vpravo a po vyjetí do levého pruhu dostalo jeho vozidlo smyk. Tyto podklady byly vyhodnoceny společně s obsahem záznamových listů a závěru znalce z posudku a vyloučily, že by příčinou nehody byla nějaká náhlá překážka v provozu, na kterou by žalobce reagoval. Ohledání místa dopravní nehody a technického stavu vozidla vyloučilo jako příčinu dopravní nehody i píchnutí pneumatiky. Žalovaný s ohledem na vyloučení možných příčin nehody na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že příčinou dopravní nehody bylo nevěnování se řízení vozidla žalobcem, který byl v mikro spánku. Žalobce se bránil tím, že

spánek je fyziologický stav, k čemuž žalovaný zaujal stanovisko, že jako řidič musel pociťovat únavu postupně, této si musel být vědom, a přesto řídil. Žalovaný má za to, že nastíněním možných příčin nehody žalobcem se řádně zabýval a logicky je vyvrátil. Ve spisové dokumentaci přitom nebyly nalezeny důkazy, které by tvrzení žalobce potvrzovaly. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby žaloba byla soudem zamítnuta.

Z obsahu spisu správního orgánu krajský soud zjistil, že Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Západočeského kraje, dálniční odd. Ostrov u Stříbra, dne 6.8.2009 oznámila Městskému úřadu Tachov, že řidič M.M., je podezřelý z porušení ust. § 4 písm. a), § 4 písm. b) a § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a tím ze spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Z obsahu správního spisu dále bylo zjištěno, že Městský úřad Tachov dne 31.8.2009 vydal příkaz čj. 6311/2009-ODSH-2, kterým uznal, že obviněný M.M., Alšova 70, je vinen ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích a proto mu podle § 22 odst. 8 citovaného zákona byla uložena pokuta ve výši 4.000,-Kč. Na základě podaného odporu proti tomuto příkazu Městského úřadu v Tachově správní orgán I. stupně pokračoval v přestupkovém řízení a ustanovil znalce z oboru dopravy V.P., který v podaném znaleckém posudku ze dne 23.10.2009 č. 297-50-2009 dospěl k závěru, že doba řízení vozidla před dopravní nehodou trvala 1.40 hod., před počátkem cesty vozidla bylo 54 minut bez pohybu a tuto dobu lze považovat za bezpečnostní přestávku. Po celou dobu jízdy se rychlost vozidla pohybovala do 90 km/h. Přibližně 50 minut před nehodou byla využívána funkce tempomatu a rychlost jízdy byla okolo 85 km/h. Vzhledem k rozkmitávání hrotu záznamového zařízení v průběhu zpomalování lze s velkou pravděpodobností odvodit, že zpomalování bylo v příčinné souvislosti s nehodovým dějem vozidla. Další skutečnosti důležité pro posouzení předmětné dopravní nehody nebyly znalcem zjištěny. Dne 12.11.2009 Městský úřad v Tachově vydal rozhodnutí ve věci předmětného dopravního přestupku čj. 6311/2009-ODSH-10, jehož obsah výroku byl již výše soudem prezentován. Na podkladě odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí rozhodoval ve věci žalovaný správní orgán, který napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění vydaného rozhodnutí žalovaný rekapituloval průběh přestupkového řízení před správním orgánem I. stupně a uváděl, že z provedeného dokazování je jednoznačné, že se řidič plně nevěnoval řízení a v důsledku toho došlo k dopravní nehodě, tím žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Pokud žalobce uváděl, že nemůže vyloučit, že by před nehodou nemohl kýchnout anebo se vyhybat překážce pak žalovaný konstatoval, že tato tvrzení nemají oporu ve spise. Dodával, že kýchnutí u řidičů běžně nezpůsobuje strhávání řízení do stran, značné vychýlení vozidla z jízdních pruhů či tělesa komunikace. Žalovaný konstatoval, že žalobce na jednu stranu uváděl, že si příčinu a vznik dopravní nehody nepamatuje a na druhé straně připouštěl, že příčinou mohlo být kýchnutí. Podle žalovaného následky kýchnutí běžně nezpůsobují v konečném důsledku dopravní nehody. Z protokolu o nehodě o silničním provozu a z plánu místa dopravní nehody lze vyčíst, že odvolatel plynule vyjel do levého středového travnatého pásu, kde strhl řízení vpravo, a po vyjetí do levého pruhu dostalo vozidlo smyk. Tyto podklady porovnal správní orgán I. stupně se záznamy ze záznamového kotoučku, resp. posudku. Z toho nebylo zřetelné, že by se žalobce náhle vyhybal nějaké překážce v provozu a ani kýchnutí nebylo ohledáním vozidla a místa dopravní nehody zaznamenáno jako její příčina. Jako příčinu dopravní nehody shledal správní orgán I. stupně mikro spánek řidiče.

Tato skutečnost má s ohledem na výše uvedené oporu v provedeném dokazování, ač žalobce uváděl, že si na příčinu dopravní nehody nevzpomíná. Žalobce je odpovědný za to, v jakém stavu se pohybuje jako řidič motorového vozidla na pozemních komunikacích a to i když jde o stav únavy. Mezi základní podmínky účasti na provozu na pozemních komunikacích podle § 3 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích patří i to, že osoba, která by vzhledem k věku nebo ke sníženým tělesným nebo duševním schopnostem mohla ohrozit bezpečnost tohoto provozu, nesmí se zúčastnit provozu na pozemních komunikacích. Mezi obecné povinnosti účastníka v silničním provozu patří povinnost své chování přizpůsobit svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu, povětrnostním podmínkám apod. Žalobce byl v době řízení ve speciálním postavení řidiče a měl povinnost se plně věnovat řízení vozidla a sledovat situaci na provozu na pozemních komunikacích v důsledku únavy a mikro spánku však této povinnosti nedostál. Zavinění řidiče bylo shledáno ve formě nedbalosti. I když žalobce jako řidič dodržel bezpečností přestávky, není po necelé hodině řízení vyloučeno, že se cítil být unaven a dostavil se u něj mikrosnánek. Žalovaným nebyly zjištěny nezákonnosti ve vedeném řízení a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno a odvolání žalobce zamítnuto.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 a odst. 2 s.ř.s. a při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo toto rozhodnutí napadeno.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud rozhodl o žalobě rozsudkem bez nařízení jednání, neboť v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. účastníci řízení s tímto projevíli souhlas.

Z obsahu žaloby krajský soud dovodil, že žalobce svými žalobními výtkami míří na porušení ust. § 3 správního řádu - zákona č. 500/2004 Sb., ve vazbě na ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, řidič, kromě povinností uvedených v § 4, je dále povinen věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích.

Podle § 22 odst. 1 písm. i) zák.č. 200/1990 Sb., o přestupcích, přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích porušením zvláštního právního předpisu způsobí dopravní nehodu, při které je způsobena na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí hmotná škoda převyšující zřejmě částku 100.000,-Kč.

Z výsledků vedeného přestupkového řízení se jeví jako nesporné, že žalobce dne 15.7.2009 v 8.20 hod. řídil na dálnici D5 v katastru obce Bor, okr. Tachov, ve směru jízdy ze SRN na obec Plzeň, nákladní motorové vozidlo tov.zn. AVIA a reg.zn..., přičemž vyjel vlevo mimo vozovku do travnatého středového pásu dálnice, následně se vozidlo vrátilo zpět do levého jízdního pruhu, kde na mokrému povrchu bylo uvedeno do smyku a ve smyku vozidlo vyjelo vpravo mimo těleso dálnice. V průběhu řízení správní orgán I. stupně prováděl důkazy, jejichž zřejmým účelem bylo objasnění příčiny dopravní nehody. V přestupkovém řízení nebylo prokázáno, že by žalobce jako řidič porušil ust. § 18 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích tím, že by nepřizpůsobil rychlost jízdy stavu komunikace a povětrnostním podmínkám. Jako možnou příčinu dopravní nehody správní orgán I. stupně vyloučil i žalobcem zmiňované možné jeho kýchnutí, které by mohlo přivodit vybočení vozidla z jízdního pruhu a vyloučil i možné píchnutí pneumatiky. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že ze skutečností v přestupkovém řízení zjištěných je patrné, že se řidič nevěnoval plně řízení vozidla a došlo u něho pravděpodobně k mikrosnánku. V této souvislosti vycházel i ze závěru provedeného znaleckého posudku, který dokládá průběh jízdy před vlastní dopravní nehodou, jak byl vyhodnocen ze záznamu o provozu vozidla, kdy vozidlo jelo na tempomat a jeho rychlost byla stabilní. V této souvislosti bylo prokázáno, že žalobce jako řidič započal jízdu předmětného dne ve 2.12 hod a řídil po dobu 3.54 hod. Poté následovalo stání vozidla v délce 54 min a v 7.00 hod byla započata další jízda a k dopravní nehodě došlo v 8.40 hod, když posledních 50 min jízdy jelo vozidlo stálou rychlostí 85 km/h na tempomat. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce jako řidič porušil ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích tím, že porušil povinnost věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích. V porušení této povinnosti také správní orgán shledal příčinu dopravní nehody.

K tomuto závěru krajský soud v předchozím rozsudku ze dne 18.7.2012 17 A 17/2010-34 konstatoval, že zjištění příčiny dopravní nehody je nutno považovat za zásadní skutkové zjištění, které je podkladem pro rozhodnutí o zavinění a o spáchání přestupku. Pokud přestupek je spáchán v příčinné souvislosti s porušením povinnosti upravené zvláštním právním předpisem, v jehož důsledku dochází ke způsobení dopravní nehody, je nezbytné, aby porušení konkrétní povinnosti řidiče bylo opřeno o výsledek dokazování a nebylo odůvodněno pouze nejvyšší možnou usouzenou mírou pravděpodobnosti porušení takové povinnosti. V posuzovaném případě vzhledem k průběhu nehodového děje existovala řada příčin, které tento nehodový děj mohly vyvolat. Správní orgán prvního stupně, a souhlasně s ním i žalovaný, vymezil možné příčiny dopravní nehody, postupně jednotlivé příčiny vyloučil a jako zbytkovou příčinu určil mikrosnánek řidiče, ke kterému **pravděpodobně došlo v důsledku jeho únavy**, a vyhodnotil, že žalobce se plně nevěnoval řízení vozidla. Krajský soud v předchozím rozsudku dospěl k závěru, že tento skutkový stav a z něho vyvozený právní závěr není důkazně podložen. Zdejší soud měl za to, že jako nepřímý důkaz o únavě řidiče nelze použít ani zjištěné skutečnosti o době a průběhu započaté jízdy před dopravní nehodou, neboť závěr znaleckého posudku potvrdil, že doba řízení před dopravní nehodou trvala 1.40 hodin, před počátkem cesty bylo vozidlo 54 minut bez pohybu a tuto dobu podle závěru znalce lze považovat za odpočinek a za vykonanou bezpečnostní přestávku. Závěr o příčině dopravní nehody a závěr o porušení povinnosti řidiče stanovené v § 5 odst. 1 písm. b) zák. č. 361/2000 Sb., byl podle názoru krajského soudu podložen pouze nejvyšší možnou mírou pravděpodobnosti, a nikoli výsledkem řádně vedeného dokazování ve

smyslu ust. § 3 správního řádu. Krajský soud dospěl tak k závěru, že pro učinění závěru o porušení povinnosti žalobce plynoucí z ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. nebyl zjištěn stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a stal se nedostatečným pro rozhodnutí o přestupku žalobce podle § 22 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 10.9.2013 čj. 8 As 99/2012-33 zrušil rozsudek krajského soudu s odůvodněním, že „správní orgán je v přestupkovém řízení povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), a na základě takto zjištěného skutkového stavu dovodit, zda byl spáchán určitý přestupek a kdo je za spáchání tohoto přestupku odpovědný. Uvedené ustanovení vyjadřuje tzv. zásadu materiální pravdy, podle níž (ve spojení s § 50 a § 52 správního řádu) správní orgán stíhá povinnost opatřit potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost, jakož i provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti.“

Nejvyšší správní soud vyjmenoval provedené důkazy a uzavřel, že „správní orgány pomocí těchto důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích. Stav bez důvodných pochybností lze jinak vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru o příčině dopravní nehody, totiž že se žalobce nevěnoval plně řízení vozidla. Zejména z protokolu o nehodě v silničním provozu a z fotodokumentace pořízené na místě nehody nevyplývalo, že by nehoda byla způsobena vnějšími okolnostmi, nezaviněnými žalobcem. Byť v době dopravní nehody nebyly zcela příznivé povětrnostní podmínky (z protokolu o nehodě vyplývá, že v době ohledání bylo zataženo, déšť, slabý proměnlivý vítr, nebyla vyloučena možnost tvoření stínů a oslnění řidiče), nebylo prokázáno (a žalobce ostatně ani netvrdil), že by ke vzniku dopravní nehody přispěly právě nepříznivé povětrnostní podmínky. Městský úřad původně kvalifikoval posuzované jednání jako porušení § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu, podle kterého řidič vozidla musí přizpůsobit rychlost jízdy řadě okolností, mimo jiné právě též povětrnostním podmínkám. Na základě závěrů znaleckého posudku však právní kvalifikaci změnil na porušení povinnosti uvedené v § 5 odst. 1 písm. b) téhož zákona, za které byla nakonec žalobci uložena pokuta. Ani jiné vnější okolnosti, které by mohly způsobit vznik dopravní nehody, např. stav vozovky, chování ostatních řidičů, atp., nebyly zjištěny.

Žalobce namítl, že možnou příčinou dopravní nehody mohlo být například vyhýbání se překážce na vozovce. Tuto možnost však provedené dokazování nepotvrdilo. Ze znaleckého posudku vyplývá, že ke zpomalení vozidla došlo až v přímé souvislosti s nehodovým dějem vozidla. Z levého jízdního pruhu žalobce vyjel vlevo mimo vozovku do travnatého středového pásu vozovky plynule. Vedle skutečnosti, že žalobce, který si podle svých slov nic nepamatoval, o této příčině pouze spekuloval, je třeba rovněž uvést, že vyhýbání se překážce svými charakteristickými projevy (často spojenými např. s brzděním

nebo náhlou změnou směru jízdy) neodpovídá mechanismu nyní posuzované nehody. Dále žalobce tvrdil, že příčinou dopravní nehody mohlo být například jeho kýchnutí, a v řízení před krajským soudem namítl, že se správní orgány měly touto možností důsledněji zabývat. Jen stěží si však lze představit, že by byl správní orgán schopen opatřit důkaz způsobitý prokázat žalobcovo kýchnutí během řízení vozidla. Žalobce byl ve vozidle sám, během jízdy jej nesnímalo žádné záznamové zařízení. Pokud žalobce měl takový důkaz k dispozici, mohl jej označit a navrhnout jeho provedení (§ 52 správního řádu). Navíc i zde lze konstatovat, že případná časově zcela minimální ztráta koncentrace způsobená kýchnutím neodpovídá shora popsanému mechanismu vzniku nehody. Konečně žalobce namítl, že příčinou nehody mohlo být poškození pneumatiky. Ani tato možnost však neměla oporu v provedeném dokazování, zejména v protokolu o nehodě a fotodokumentaci poškozeného vozidla.“

Podle závěru Nejvyššího správního soudu dále „v řízení nebylo prokázáno ani to, že nehoda vznikla v důsledku mikrospánku žalobce. Ze znaleckého posudku sice vyplynulo, že žalobce před jízdou vykonal bezpečnostní přestávku, jízda ukončená nehodou trvala 1 hodinu a 40 minut a jízda před přestávkou cca 4 hodiny. Z těchto zjištění však nelze dovodit jednoznačný závěr, že žalobce mikrospánku podlehl či nikoliv. Jak ovšem uvedl žalovaný, *mikrospánek byl v napadeném rozhodnutí zmíněn jako pravděpodobná příčina, pro niž se stěžovatel plně nevěnoval řízení vozidla. Z hlediska odpovědnosti za přestupek v kontextu bez důvodných pochybností prokázané skutečnosti, že se žalobce plně nevěnoval řízení vozidla, nebylo nutné prokázat i přesnou příčinu ztráty koncentrace stěžovatele. Pokud dokazováním nebyly zjištěny žádné jiné konkrétní příčiny dopravní nehody a všechny možné příčiny předestřené žalobcem byly vyloučeny, jediným logickým vysvětlením vzniku dopravní nehody bylo, že se žalobce nevěnoval plně řízení vozidla. Nejvyšší správní soud shledal, že provedené důkazy tvořily ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec vedoucí k závěru, že žalobce porušil povinnost uvedenou v § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Žádný z důkazů přitom nezpochybňoval pravost, věrohodnost či přesvědčivost důkazů ostatních. Důkazy byly ve svém souhrnu dostačující k vytvoření uceleného obrazu o pravděpodobném průběhu a příčině dopravní nehody. Nejvyšší správní soud souhlasil se stěžovatelem, že porušení povinnosti zakotvené v § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu může být naplněno celou řadou činností. Je nasnadě, že zjistit přesný důvod, pro který se řidič plně nevěnoval řízení vozidla, zpravidla nebude prakticky možné. Lze pouze předpokládat, že nehodu mohla způsobit například nepozornost žalobce, nedostatečná koncentrace, únava, neukázněnost při řízení, atp. (obdobně srov. rozsudek ze dne 27. 6. 2013, čj. 1 As 40/2013 - 34). K naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku postačuje prokázat, že se řidič nevěnoval plně řízení vozidla, není třeba zjišťovat, kvůli kterému z uvedených důvodů se tak stalo. Skutkový stav byl v tomto ohledu zjištěn bez důvodných pochybností, nebylo proto na místě aplikovat zásadu *in dubio pro reo*.“*

Podle § 110 odst. 4 s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem 110 odst. 4 s.ř.s. vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. V souladu s tímto ust. krajský soud v tomto rozsudku znovu posoudil obsah žaloby. Podle názoru zdejšího soudu se ke všem žalobním bodům vyjádřil závazným způsobem Nejvyšší správní soud. Nové závěry krajského soudu jsou tak totožné s výše popsanými závěry nadřízeného soudu. Jak poukázal Nejvyšší správní soud, správní orgány postupně vyloučily všechny příčiny dopravní nehody

zmiňované žalobcem (tj. kýchnutí, objíždění překážky a píchnutí pneumatiky). Učinily tak na základě dokazování, zejména prostřednictvím znaleckého posudku, z něhož vyplynulo, že žalobce vyjel z jízdního pruhu plynulým způsobem, což neodpovídá žalobcem zmiňovaným eventualitám. Správní orgány dále označily za pravděpodobnou příčinu nehody mikrospánek řidiče. Jak poukázal Nejvyšší správní soud, správní orgány ani mikrospánek nepovažovaly za jednoznačně prokázaný, jak tvrdí žalobce v žalobě.

Tím, že správní orgány dokazováním vyloučily (kromě mikrospánku) všechny možné příčiny nehody kromě obecné povinnosti věnovat se plně řízení vozidla stanovené v § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, nemohlo dojít k porušení ust. § 3 správního řádu a skutkový stav byl zjištěn v dostatečné míře. Jak uvedl Nejvyšší správní soud, nevěnování se plně řízení mohlo být způsobeno nejen mikospánkem, ale i jiným způsobem, např. nepozorností, nekoncentrovaností únavou apod., což ovšem není rozhodující pro naplnění skutkové podstaty přestupku. K tomu stačí, jak je uvedeno výše v rozsudku Nejvyššího správního soudu, že se řidič nevěnoval plně řízení vozidla, a takové dokazování (byť nepřímé - vyloučením ostatních příčin nehody) bylo v dané věci provedeno.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení o žalobě bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl v řízení o žalobě plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Podle § 110 odst. 3 věty první s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Na podkladě tohoto ust. krajský soud v tomto rozsudku rozhodoval o i náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s § 120 s.ř.s., podle nichž by měl nárok na náhradu žalovaný, který měl v řízení o kasační stížnosti plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí je kasační stížnost nepřipustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší

následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. listopadu 2013

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová